

Θ Κ Λ Ε Ι Δ Ω Ν Α Σ

Τὸ ἌΣΤΥ, σέβεται τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου καὶ ἕνεκα τούτου χθὲς ἔβγαλε τὸν κλειδὸν αὐτοῦ. Παρεμύθησαν πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων του, μεταξύ τῶν ὁποίων, καὶ ὁ ἅγιος Κορινθίος. Τὸ ἀμέλητο νερὸ ἔφερεν ὁ κ. Βουλπιώτης ἀπὸ τὴν Πεντέλη, διότι ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν ἦτο ἀδύνατον νὰ εὕρη. Οἱ στίχοι, οἵτινες ἔτυχον εἰς ἕκαστον εἶνε οἱ ἐπόμενοι :

Εἰς τὸν Βασιλέα :

Πάντα φρονᾷς ὅλους μας πῶς ἔχεις στὴν καρδιά σου
Μὰ ἡ ξενιτειὰ σὲ χαίρεται μαζί με τὰ παιδιὰ σου.

Εἰς τὸν Τρικούπην :

Ποτὲ δὲν ἐφραστάθηκα πῶς ἓνα τέτοιο μπάτσο
Θὰ ἔδινε τὸ χέρι σου στὸν ἅγιο Κολιάτσο.

Εἰς τὸν Διλιγιάννην :

Σὰν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ, φυγὴ μου, νὰ σ' ἀρέσῃ;
Νὰ πῶς ἡ Κυβέρνησις, χίλιας φορὰς νὰ πῶς!

Νᾶχα τὸν οὐρανὸ γαυρὸ, τὴν θάλασσα μελάνη
Γιὰ ν'ἔγραφα τοὺς λόγους σου καὶ ἄκόμα δὲν με φθάνει.

Εἰς τὸν Φιλήμωνα :

Βασιλεὺς καὶ ἂν μαρᾷ τὴν μυρωδιὰ τὴν ἔχει ...
Τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δήμαρχος ... πρέπει νὰ καταδρέχῃ.

Εἰς τὸν Συγγρόν :

Τί τοῦ κάκου κοιτάξεις καὶ ἀδίκως πολεμᾷ;
Τὸν Σταυρὸ ὅπου γυρεύεις δὲν εἶσ' ἄξιος νὰ τὸν φᾷ.

Ἀνάμια στὴν θάλασσα καράβι ἀρμενίζει,
Ἄν πάῃ γιὰ παράσημο ἄερα κοπανίζει.

Εἰς τὸν Κολιάτσον :

Σὰν τῆς Πεντέλης πό νερὸ πο' πάει τὸ ρέμμα-ρέμμα,
Θὰ πᾶς καὶ σὺ στὴν Κόρινθον δὲν εἶνε τώρα ψέμμα.

Θὰ ἔδλεπες στὸν ὕπνο σου Μητροπολίτου θρόνο!
Τὰ βᾶσανα καὶ οἱ καύμοι περνᾶνε μετ' τὸν χρόνο.

Εἰς τὸν Πύρλαν :

Τώρα ποῦ βρέθη· γαυρὸ τῆς νειότης στὸ Παρίσι,
Ὁ «Φοῖβος» καὶ ὁ «Παράδοξος» θὰ εἶνε γι' ἄλλη χρῆσι.

Εἰς τὸν Μυριανθοῦσην :

Ἐχεις μυαλὸ τρικούθερτο! χριστιανωσύνη πρώτης!
Ἄπ' τὸν Κολιάτσο θάσουνα καλλίτερος δεσπότης.

Τσοπανάιος

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Πυρετώδης συγκίνησις ἐπικρατεῖ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὸν μαθητικὸν μικρόκοσμον. Οἱ μικροὶ ἐκείνοι οἱ ζῶντες καὶ ἀεικίνητοι, οἵτινες σταθμεύουσι καθ' ὁμίλους μετὰ βιβλία ὑπὸ μάλῃς ἔξωθεν τῶν δημοσίων καὶ τῶν ιδιωτικῶν σχολείων, φαίνονται σοβαρώτεροι τοῦ συνήθους. Τὰ κοράσια, ἅτινα μεταβιβάζουσι φαιδρῶς σκιρτῶντα εἰς τὰ νηπιαγωγεῖα κατὰ τὰς ὥρας τῆς παραδόσεως κατέχονται ὑπὸ κρυφίας τινός ἀνησυχίας. Εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια ὅπου φωλεύει λαλίστατη νεοσσιὰ δὲν ἀντηχεῖ ὁ συνήθης φαιδρότατος θόρυβος κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, διότι καὶ ἐκεῖ ἐπικρατεῖ προσδοκία. Διατρέχουμεν τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων.

Εἶνε ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν γαργαλιζεται τὸ πρῶτον ἡ πρῶτος φιλοδοξία τῶν παιδῶν. Ἀρκεῖ νὰ κατορθώσῃ ὁ μικρὸς ν' ἀπκνήσῃ, ὅτι αἱ ἐντολαὶ εἶνε δέκα καὶ ἄρκεῖ τὸ κοράσιον ν' ἀποστηθίσῃ τὸν μῦθον τοῦ κόρακα καὶ τῆς ἀλεποῦς καὶ πικρῶς οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς καταλαμβάνονται ὑπὸ ἐξάλλου θαυμασμοῦ καὶ ὑπερηφανίας, τὴν ἐπαύριον δὲ αἱ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν, ὅτι «ὁ εὐφυέστατος Κωστάκης καὶ ἡ χαριτωμένη Λιλὴ τέκνα τοῦ κυρίου δεῖνα, ὑποστάντα χθὲς τὰς ἐξετάσεις ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ ταύτῃ, κατενθουσίασαν τοὺς παρισταμένους κτλ.» Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ μικρὰ ἡλικία εἰσάγεται ἐνωρὶς εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς πλάνης καὶ τῆς μωρᾶς κενοδοξίας καὶ συνειθίζει εἰς τὴν διὰ τῆς ρεκλάμας εὐδοκίμησιν ἐν τῷ βιωτικῷ ἀγῶνι.

Ἄλλ' ἂν ἡ ρεκλάμα βλάπτῃ τὸν μικρὸν μαθητὴν, ὠφελεῖ ὅμως τὸν διδάσκαλον, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ, ὅτι ὁ μικρὸς ἢ οἱ γονεῖς του ἠθέλον εἰσθαι τὸσον μετριοφρονεῖς ὥστε νὰ μὴ θέλωσι νὰ καταστήσωσι γνωστὸν εἰς τὴν κοινωνίαν τὸν θρίαμβόν των, ἀναδέχεται νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐκπαιδευτηρίου. Διότι ὅλη ἡ δόξα αὐτῶν τῶν enfants sublimes ἐπὶ τέλους εἰς αὐτὸν ἀντανάκλῃται καὶ οἱ γονεῖς, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ καταστήσουν φωστήρας τὰ τέκνα των εἰς αὐτὸν τὰ παραδίδουν καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἀγωγῆς τοιοῦτοτρόπως εὐδοκίμεῖ.

Εὐχόμεθα νὰ ὑπάρχωσι πολλαὶ ἐξαιρέσεις, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος καθήκον ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν μίαν τοιαύτην πὴν ὁποῖαν ἀποτελεῖ ἐν ἀξιόλογον ἐκπαιδευτήριον τῆς πόλεώς μας. Οὐδέποτε τὸ ἐκπαιδευτικὸν αὐτὸ κατὰστημα προσεπάθησε νὰ διακριθῇ διὰ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἐπιδείξεως, ἀλλ' εἰργάσθη εὐσυνηδῆτως ὥπως πρᾶγμῃ καρποὺς χρησίμους. Αἱ ἐξετάσεις του, εἰς τὰς ὁποίας πικρῶν ἤμεν, ἀπέδειξαν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐπιδιώκεται μετὰ ζήλου ἡ εὐπρέπεια καὶ ἡ χρηστοθήεια, ἡ ἐπιμελής καὶ εὐμέθοδος μάθησις τῶν ὠφελίμων γνώσεων καὶ ὅτι παρασκευάζονται ἐκεῖ ἀληθῶς χρηστοὶ καὶ σοβαροὶ πολῖται.

Ἐὰν ἦτο δυνατόν ν' ἀποκρύψωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, θὰ τὸ ἐπράττομεν διὰ νὰ μὴ ὑποτεθῇ, ὅτι δὲ